

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **P. W.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 maja 2020 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2020 r., V KO 17/20,

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania – w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt XVI K (...)

– wobec jego oczywistej bezzasadności,

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

P. W. złożył w Sądzie Najwyższym w dniu 20 stycznia 2020 r. (data wpływu) wniosek o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania karnego prowadzonego przez Sąd Okręgowy w P. pod sygn. akt XVI K (...), zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt II AKa (...).

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2020 r., V KO 17/20, Sąd Najwyższy, traktując przedmiotowy wniosek o ustanowienie obrońcy jako wniosek o wznowienie postępowania, odmówił jego przyjęcia w oparciu o przepis art. 545 § 3 k.p.k.

Orzeczenie to zaskarżył P. W. . W zażaleniu ponowił wniosek o wyznaczenia mu obrońcy z urzędu wskazując przy tym osobę konkretnej adwokat prowadzącej kancelarię na terenie P.. Nadto przytoczył przepisy art. 540 § 1 i 2 k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k. czyniąc je podstawą swojego żądania i odwołał się do nieuwzględnionej – w jego ocenie – przez Sąd Apelacyjny w (...) zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k. przy ocenie zeznań świadka A. K., wnosząc o uwzględnienie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione zażalenie nie jest zasadne.

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Powołana wyżej regulacja prawna stała się podstawą wydania przez Sąd Najwyższy kwestionowanego przez skazanego postanowienia, ponieważ P. W. , poza żądaniem wyznaczenia mu obrońcy z urzędu nie powołał jakiegokolwiek okoliczności wskazującej na istnienie podstaw do wznowienia postępowania przewidzianych w przepisach Rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Tego stanowiska wniesione zażalenie nie podważyło, ponieważ nie można za skuteczne w tym przedmiocie uznać ponowienie wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu, czy też samo powołanie przepisów procedury karnej, które zdaniem skazanego powinny znaleźć zastosowanie, bez jakiegokolwiek argumentacji w tym zakresie. Nie stanowi jej w szczególności twierdzenie skarżącego o błędnym niezastosowaniu przez Sąd Apelacyjny w (...) art. 5 § 2 k.p.k. przy rozpoznawaniu wniesionej na jego korzyść przez obrońcę apelacji.

Sąd Najwyższy w dotychczas prowadzonych postępowaniach wznowieniowych wywołanych wnioskami skazanego P. W. wielokrotnie wskazywał

na podstawy przeprowadzenia postępowania nadzwyczajnego jakim jest postępowanie o wznowienie postępowania, w tym i na to, że podstawą taką nie może być ponowna kontrola poprawności procedowania sądów w postępowaniu merytorycznym. Skazany argumentacji tej nie przyjmuje do wiadomości co nie oznacza, że możliwe jest uznanie zasadności kolejnych składanych wniosków.

Sąd Najwyższy rozważył także, chociaż takiego zarzutu w zażaleniu nie podniesiono, czy orzekanie na podstawie przepisu art. 545 § 3 k.p.k. jest możliwe w sytuacji, gdy skazany wraz z wnioskiem o wznowienie lub też samodzielnie złożył również wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu, a więc nie wchodziła w grę możliwość rezygnacji z wyzywania go do usunięcia braku formalnego wniosku w zakresie przymusu adwokacko – radcowskiego (art. 545 § 2 k.p.k.). Wnioskując wszelako na zasadzie *a maiori ad minus* możliwość taką należy dopuścić, bowiem wyznaczenie obrońcy z urzędu, przy oczywistej bezzasadności samego wniosku o wznowienie, byłoby przecież bezprzedmiotowe. Skoro więc można wydać decyzję ostateczną (o odmowie przyjęcia wniosku) bez podejmowania czynności określonych w art. 120 § 1 k.p.k., to tym bardziej dopuszczalne jest takie rozstrzygnięcie – przy spełnieniu warunku „oczywistej bezzasadności wniosku” – w sytuacji, gdy wzywanie do usunięcia braku formalnego wniosku i tak nie mogłoby mieć zastosowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2015 r., III KO 112/15, niepubl.).

Nie znajdując podstaw do podważenia zaskarżonego postanowienia, które znajduje swoją prawidłową podstawę w treści wielokrotnie powoływanego art. 545 § 3 k.p.k. (skutecznej argumentacji w tym przedmiocie zażalenie skazanego nie zawiera), należało postanowić, jak na wstępie.